

Arrest

nr. 63 802 van 24 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 maart 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2011, datum waarop de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 18 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 januari 2011 dient verzoeker een asielaanvraag in. Verzoeker verklaarde tijdens het Dublin gehoor op 8 februari 2011 in Polen over een tijdelijke verblijfsvergunning (Pobyt) te beschikken.

Uit het 'Hit Eurodac' blijkt dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen te Polen op 4 november 2007.

Op 11 februari 2011 worden de Poolse autoriteiten verzocht verzoeker over te nemen met toepassing van artikel 16.1.(e) van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 15 februari 2011 stemmen de Poolse autoriteiten in met de overname van verzoeker.

Op 2 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing.

Op 4 maart 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 maart 2011 dient verzoeker tegen voormelde beslissing van 2 maart 2011 bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 57 641 op 9 maart 2011 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

Op 15 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 1 april 2011 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Polen.

De motivering van de bestreden beslissing: met name de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 2 maart 2011, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde D. I.
geboren te (...)
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 18.01.2011 is toegekomen in België. Twee dagen later, op 20.01.2011 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in G. op 29.06.1990

Uit het Eurodacverslag van 20.01.2011 blijkt dat betrokkene éénmaal in Polen en twee keer in Oostenrijk asiel heeft aangevraagd. De Poolse overheid heeft op datum van 16.02.2011 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 08.02.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder asiel aanvraag in Polen en Oostenrijk. Betrokkene verklaarde dat hij op 31.10.2007 van Rusland naar Wit-Rusland reisde waar hij op 02.11.2007 zou zijn aangekomen. Op 04.11.2007 zou hij van Wit-Rusland naar Polen gereisd zijn waar hij nog dezelfde dag aankwam met de trein en asiel aanvraag bij de Poolse autoriteiten. In december 2007 zou betrokkene van Polen naar Oostenrijk getrokken zijn met de trein waar hij samen met zijn tante I. L. asiel aanvraag en gedurende één maand in een opvangcentrum in Traiskirchen verbleef. Vanuit Oostenrijk zou hij op 24.01.2008 per vliegtuig gerepatrieerd zijn naar Polen na een negatief advies over zijn asielaanvraag. In Polen zou hij in het kader van zijn asielaanvraag in juni 2009 een tijdelijke verblijfsvergunning gekregen hebben na zijn repatriëring naar Polen vanuit Oostenrijk. Op 17.01.2011 zou betrokkene Polen per bus verlaten hebben naar België waar hij op 18.01.2011 zou zijn aangekomen en twee dagen later het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 20.01.2011 en betrokkene verklaringen tijdens zijn gehoor op de DVZ van 08.02.2011 werd op 11.02.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 16.02.2011 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.

De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa gaf betrokkene aan dat een neef van zijn vader, A.R. (000), in België zou verblijven (DVZ, vraag 16). Een neef van zijn moeder, I. genaamd, zou in Oostenrijk verblijven (DVZ, vraag 17). Met betrekking tot de neef van zijn vader die in België zou verblijven dient te worden opgemerkt dat uit de gegevensbank van de DVZ blijkt dat deze niet erkend is in de hoedanigheid van vluchteling onder de Vluchtelingenconventie van Genève van 28.07.1951. Bovendien betreft het hier volgens betrokkene verklaringen een neef van zijn vader (DVZ, vraag 16) die bij later omschrijft als oom (DVZ, vraag 19). Betrokkene en zijn oom/neef van zijn vader zijn echter beiden meerderjarig en betrokkene maakt derhalve geen deel uit van het gezin van zijn oom/neef van zijn vader en valt derhalve niet onder de definitie van gezinsleden zoals bepaald in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Bovendien stelde betrokkene dat zijn oom de enige familie is die hij in Europa heeft (DVZ, vraag 19) terwijl hij eerder aangaf dat een neef van zijn moeder in Oostenrijk verblijft (DVZ, vraag 17).

Betrokkene kan bovendien niet aannemelijk maken dat er effectief een familieband zou zijn tussen hemzelf en A. R.. Tot slot kan betrokkene, zelfs indien A. R. zijn oom of neef van zijn vader zou zijn, niet aannemelijk maken dat hij afhankelijk zou zijn van de hulp (financieel, medisch...) van A. R.. De asielaanvraag van deze laatste dateert volgens de gegevensbank van de DVZ van 27.04.2006 terwijl betrokkene eerste asielaanvraag in Polen dateert van 04.11.2007 en hij vervolgens van 04.11.2007 tot 17.01.2011 in Polen en Oostenrijk heeft verbleven. Dat betrokkene niet geweten zou hebben dat zijn verklaarde oom/neef van zijn vader in België zou hebben verbleven toen betrokkene in Polen en Oostenrijk verbleef is bovendien weinig geloofwaardig aangezien hij zelf verklaarde naar België te komen omdat hier de enige familie verblijft die hij in Europa zou hebben (DVZ, vraag 19).

Op basis van het bovenstaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening dan ook niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 08.02.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat zijn oom de enigste familie is die hij in Europa heeft en dat in België de mensenrechten gerespecteerd worden (DVZ, vraag 19). Betrokkene verklaarde bij de vraag naar andere nuttige informatie op de vraag waarom hij Polen verliet dat de situatie in Polen onveilig is en dat de Poolse autoriteiten zijn begonnen met de massale repatriëring van Tsjetsjenen naar Rusland en dat hij vreesde eveneens gerepatriëerd te worden naar Rusland omdat het tijdelijke statuut dat hij gekregen zou hebben elk moment door de Poolse autoriteiten kan ingetrokken worden (DVZ, vraag andere nuttige informatie). Met betrekking tot betrokkene verklaringen dat het in Polen onveilig zou zijn omdat Polen massaal Tsjetsjenen naar Rusland aan het repatriëren zou zijn, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hier buiten zijn verklaringen niet het

minste begin van bewijs van aanbrengt. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen zijn statuut zal intrekken en hem zal repatriëren en hij als dusdanig blootgesteld zou kunnen worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM.

Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM, quid non.

Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid, stelde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 08.02.2011 dat deze goed en gezond is (DVZ, vraag 20).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003. Betrokkene zal overgedragen worden aan de bevoegde Poolse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en van artikel 19.2. van de verordening 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, schending van artikels 3§2, 3§4, 15 en 16 van de verordening 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend; Schending van het artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van artikel 48/3 en 48/4 en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; Schending van artikel 62 en 71/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en de schending van de algemene principes van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting. Schending van het principe van redelijkheid en evenredigheid van de maatregel; Schending van het principe van een goede rechtsbedeling en van de zorgvuldigheidsplicht die op de Administratie rust. Schending van 19.4 van de verordening EU 343/2003. Schending van het redelijkheidsbeginsel dat beveelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens verenigbaar zijn met het door de verweerder genomen besluit. Schending van artikel 3 en 8 van de EVRM in samenvoeging met artikel 13 EVRM;"

Verzoeker stelt dat *in casu* niet aan behoorlijke feitenvinding werd gedaan. Verzoeker verwijt verweerder hem niet op de hoogte te hebben gesteld van het overnameverzoek aan Polen. Uit het administratief dossier blijkt overigens niet wanneer en/of een overnameverzoek is gesteld aan de Poolse autoriteiten. Uit de bijlage 26 kan niet worden afgeleid op welk ogenblik "*overname gevraagd*" werd aangevuld met "*Polen*". De beslissing schendt de artikelen 3.4 en 16.3 van de Dublin-II-Verordening nu hij niet op de hoogte werd gebracht van de implicaties van een Dublin overname. Aan verzoeker werd niet de vraag gesteld waarom hij zijn asielaanvraag niet door Polen wenst te laten behandelen en waarom wel door België. Verweerder kan bijgevolg niet poneren dat er geen specifieke elementen werden aangehaald om de asielaanvraag in België te laten behandelen terwijl hij hiervoor niet de kans had. Verzoeker verwijst naar arresten van de Raad van State.

Verder stelt verzoeker dat hij heeft gewezen op de ontvoering van Tsjetsjenen in Polen en dat hij een DVD heeft voorgelegd die niet meer terug te vinden is in het administratief dossier. De DVD betreft een video-opname via GSM in het opvangcentrum te Polen waarbij verzoeker en zijn vriend G.M. getuige waren van de ontvoering van drie Tsjetsjenen door gemaskerde mannen.

Verzoeker betoogt dat hij over een tijdelijk verblijfsrecht in Polen beschikt die elk ogenblik kan worden ingetrokken. Tussen Polen en Rusland is er medewerking met als doel de uitwijzing van bepaalde Tsjetsjenen. Verzoeker verwijst naar een verslag van ECRE van maart 2011. Verzoeker wijst in dit verband ook naar de lijst van familieleden die in Europa vertoeven en die geëlimineerd dienden te worden, blijkens de dader van de moord op een Tsjetsjeen in Oostenrijk. Verzoeker heeft gewezen op zijn broer I. die sedert 2006 naar de bergen is vertrokken en die tot die 'familieleden' behoort op de lijst. Hij vreest dat hij zal worden ontvoerd naar Tsjetsjenië om aldaar omgewisseld te worden tegen zijn broer. Verzoeker heeft dit meegedeeld en ook gewezen op het feit dat hij werd opgepakt en geslagen. De fysieke letsels zijn nog steeds zichtbaar. Verweerder zou hem hebben geantwoord dat hij dit 'later' kan voorleggen.

Verzoeker wijst op de verklaring van president R. Kadyrov en het verslag van ECRE van maart 2011. Verzoeker stelt dat pro Kadyrov's volledig vrij de asielcentra kunnen bezoeken in Polen. Dit wordt bevestigd in het verslag van ECRE van maart 2011. Verzoeker wijst ook op een artikel in internet en de aanwezigheid van FSB-leden of van Kadyrovtsy in Polen en wijst op de recente arrestatie van een spion in Polen. Verzoeker citeert uit een artikel "*Poland arrests man for spying for Russia*".

Verzoeker stelt dat hij in Polen nooit werd verzorgd voor zijn ziekte in tegenstelling tot België.

Aldus blijkt volgens verzoeker dat de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden geschonden.

Verzoeker wijst op de aanwezigheid van zijn enige familielid in België, het feit dat hij thans nog maar 20 jaar oud is en het feit dat verweerder heeft nagelaten de affectieve en morele band met zijn oom na te gaan.

Verzoeker wijst er ten slotte op dat het motief in de bestreden beslissing dat hij geen gezondheidsproblemen zou hebben in strijd is met het medisch attest van 31 januari 2011 en zijn aanvraag op 4 maart 2011 om een machtiging tot verblijf om medische redenen. Verzoeker heeft dit niet ten gepaste kunnen doen gelden aan verweerder. Verzoeker citeert uit een rapport van maart 2010 "*Country Reports on Human Rights Practices*". Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom er geen toepassing werd gemaakt van de soevereiniteitsclausule (artikel 3 van de Dublin-II-Verordening) en van de humanitaire clausule (artikel 15 van de Dublin-II-Verordening), rekening houdende met zijn jonge leeftijd en persoonlijke problematiek.

2.2 Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In de mate dat verzoeker betoogt dat er niet aan behoorlijke feitenvinding werd gedaan, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in het raam van de toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de bepalingen van de Dublin-II-Verordening dient onderzocht te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 3.4 en 16.3 van de Dublin-II-Verordening schendt nu hij niet op de hoogte werd gebracht van de implicaties van een Dublin-overname en niet blijkt of en wanneer het verzoek tot overname is gesteld aan Polen.

Artikel 3.4 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan.”

Artikel 16.3 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“In beide gevallen wordt het verzoek om overname door een andere lidstaat met behulp van een standaardformulier gedaan en gestaafd met bewijsmiddelen of indirecte bewijzen zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, en/of relevante elementen uit de verklaring van de asielzoeker aan de hand waarvan de autoriteiten van de aangezochte lidstaat kunnen nagaan of deze lidstaat op grond van de criteria van deze verordening verantwoordelijk is. De regels voor het opstellen en indienen van overnameverzoeken worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 27, lid 2 bedoelde procedure.”

Het richten van een terugnameverzoek aan de Poolse overheden en de inhoud van de genomen beslissing daaromtrent worden ontegensprekelijk meegedeeld aan de hand van de bestreden beslissing die stelt dat: *“Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 20.01.2011 en betrokkenes verklaringen tijdens zijn gehoor op de DVZ van 08.02.2011 werd op 11.02.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 16.02.2011 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.”* Uit de bestreden beslissing en en het ingevulde *“Standard form for requests for taking back”* van 11 februari 2011 in het dossier blijkt wel degelijk wanneer en op welke grond(en) een overnameverzoek is gericht tot de Poolse autoriteiten. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3.4 van de Dublin-II-Verordening wordt opgemerkt dat, voor zover het middel op dit punt een terechte kritiek bevat aangaande de vormvereisten die moeten worden nageleefd bij de praktische toepassing van de Dublin-II-Verordening door het bestuur, de eventuele miskenning van dit vormvoorschrift niet automatisch moet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die erop gevolgd is. Zulks is enkel het geval wanneer verzoeker aantoont dat die miskenning hem heeft benadeeld (RvS 26 september 2005, nr. 149 347). Het verzuim in de vorm moet bijgevolg een invloed hebben gehad op de inhoud van de uiteindelijke beslissing (RvS 23 april 2009, nr. 192 577). Daargelaten de vraag of het bestuur een tekortkoming in de informatieplicht kan worden aangewreven, maakt verzoeker niet aannemelijk dat dit aanleiding heeft gegeven tot een verkeerde toepassing van de Dublin-II-Verordening. Integendeel verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift dat hij over een tijdelijk verblijfsrecht beschikt in Polen. Artikel 9.1 van de Dublin-II-Verordening bepaalt dat wanneer de asielzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, is de lidstaat die deze titel heeft afgegeven verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. Verweerder heeft aldus op grond van de juiste feitelijke gegevens de terugname van verzoeker aan Polen gevraagd die op 15 februari 2011 uitdrukkelijk instemde met de vraag tot terugname. Verder blijkt uit het verzoekschrift dat hij wel degelijk op de hoogte was van de toepassing en de uitwerking van de Dublin-II-Verordening in zijn individuele geval, zodat hij elk belang ontbeert bij zijn kritiek en het middel geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden rechtshandeling.

Uit het gehoorverslag van 8 februari 2011 blijkt dat aan verzoeker de vraag werd gesteld of er een specifieke reden was waarom hij precies in België een asielaanvraag wilde indienen en waarom hij Polen verliet *“als u aldaar een tijdelijke verblijfsvergunning hebt verkregen?”*. In tegenstelling tot verzoekers grief in zijn middel heeft hij aldus wel degelijk de kans gekregen om aan te geven dat hij zijn asielaanvraag in België wenst te laten behandelen en niet in Polen.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij verwijst naar een DVD die zich niet of niet meer bevindt in het administratief dossier. De terechtzitting werd uitgesteld met de vraag aan de raadsman van verweerder om informatie in te winnen over de voorlegging al dan niet van een DVD. De raadsman van verweerder deelt op de zitting van 18 mei 2011 mee dat de dossierbehandelaar geen ‘weet’ heeft van een DVD en dit evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Gelet op de rechten van verdediging van verweerder en gelet op het gegeven dat dit overtuigingsstuk blijkbaar de kern van het bewijs van de

grief van verzoeker raakt, is het de zaak van verzoeker om erover te waken dat alle, naar zijn mening, relevante stukken tijdens zijn gehoor zijn opgenomen in het dossier. Verzoeker heeft het formulier "ontvangstbewijs" uitdrukkelijk ondertekend op 8 februari 2011. Uit dit formulier blijkt dat er geen enkel stuk werd ingediend. Dit formulier is voor verzoeker vertaald aangezien het formulier is mede ondertekend door een tolk. Uit het gehoorverslag van 8 februari 2011 blijkt voorts dat verzoeker volgende documenten heeft voorgelegd: origineel Russische paspoort, verblijfsvergunning Polen en Poolse rijbewijs. De Raad stelt vast dat de stukken van het dossier geen enkele aanwijzing van of verwijzing naar een DVD bevatten die door verzoeker zou zijn voorgelegd. Ook de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegd door verzoeker bevatten geen enkele verwijzing naar een DVD. De Raad oordeelt dat door verzoeker niet aannemelijk wordt gemaakt dat hij weldegelijk een DVD heeft voorgelegd.

Verzoeker betoogt dat hij verweerder heeft gewezen op zijn vrees in Polen voor een ontvoering. De DVD bevat een filmpje opgenomen via zijn GSM en toont de ontvoering van Tsjetsjenen door gemaskerde mannen aan. Verzoeker wijst op de medewerking tussen Polen en Rusland om Tsjetsjenen uit te wijzen. Hij wijst op de lijst van te elimineren personen, die de dader van een moord op een Tsjetsjeen in Oostenrijk in zijn bezit had. Hij wijst op zijn vrees te worden ontvoerd in Polen om te worden 'gewisseld' tegen zijn broer die zich in de bergen heeft teruggetrokken. De verklaringen van president Kadyrov die stelt te weten waar de vluchtelingen zich bevinden en de nodige maatregelen zal treffen om ze terug te halen naar Tsjetsjenië. Ten slotte wijst verzoeker op de aanwezigheid in Polen van Pro Kadyrovski die drager zijn van interpol mandaten en volledig 'vrij' de asielcentra bezoeken.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd met betrekking tot zijn vrees voor vervolging in Polen:

"Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.

De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

(...)

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 08.02.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat zijn oom de enigste familie is die hij in Europa heeft en dat in België de mensenrechten gerespecteerd worden (DVZ, vraag 19). Betrokkene verklaarde bij de vraag naar andere nuttige informatie op de vraag waarom hij Polen verliet dat de situatie in Polen onveilig is en dat de Poolse autoriteiten zijn begonnen met de massale repatriëring van Tsjetsjenen naar Rusland en dat hij vreesde eveneens gerepatriëerd te worden naar Rusland omdat het tijdelijke statuut dat hij gekregen zou hebben elk moment door de Poolse autoriteiten kan ingetrokken worden (DVZ, vraag andere nuttige informatie). Met betrekking tot betrokkenes verklaringen dat het in Polen onveilig zou zijn omdat Polen massaal Tsjetsjenen naar Rusland aan het repatriëren zou zijn, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hier buiten zijn verklaringen niet het minste begin van bewijs van aanbrengt. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen zijn statuut zal intrekken en hem zal repatriëren en hij als dusdanig blootgesteld zou kunnen worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM.

Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen

aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM, quid non."

Waar verzoeker aldus aanvoert dat de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden geschonden, kan hij niet worden gevolgd. Uit de hierboven geciteerde motivering blijkt dat er wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen in verband met zijn vrees in Polen. Waar verzoeker verwijst naar zijn DVD en het door hem aangebrachte begin van bewijs, verwijst de Raad naar de bespreking hierboven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder effectief in het bezit was van voormelde DVD op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder had bijgevolg slechts kennis van de door verzoeker afgelegde verklaringen over zijn vrees in Polen. Het kan verweerder niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met de DVD bij het nemen van de bestreden beslissing, nu niet wordt aangetoond dat verweerder er kennis van had.

Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en verweerder niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de motiveringsplicht zou hebben geschonden.

In de mate verzoeker van mening is dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing kan hij evenmin worden gevolgd.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker verklaarde in het raam van zijn Dublin gehoor het volgende: *“Ik verliet Polen omdat de situatie onveilig is. De Poolse autoriteiten zijn begonnen met een massale repatriëring van Tsjetsjenen naar Rusland. Uit schrik om gerepatriëerd te raken, ondanks de pobyt die ik verkregen had, naar Rusland. De Pobyt is een tijdelijk statuut die door Polen elk moment ingetrokken kan worden.”* Dienaangaande voert verzoeker, behoudens zijn verklaringen, zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing, geen begin van bewijs aan. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit verschillende artikelen en rapporten waaronder het verslag van ECRE van maart 2011 toont verzoeker niet met concrete elementen aan dat hij zich in dezelfde situatie bevindt. Verzoeker citeert immers uit een artikel waarin sprake is van de aanhouding in Polen van een al dan niet vermeende Russische spion. Waar verzoeker betoogt dat zijn broer behoort tot die *“familieleden”* die voorkomen op de lijst met namen van te elimineren personen, beperkt hij zijn betoog tot een loutere bewering. Het verslag van ECRE en de verklaringen van de president Kadyrov volstaan evenmin om aan te tonen dat hij een reëel risico heeft op een ontvoering in Polen. Verzoeker betreft de rapporten niet op zijn persoonlijke situatie en maakt niet aannemelijk dat zijn rechten in Polen niet zijn gevrijwaard of dat hij persoonlijk gevaar loopt in Polen te worden ‘ontvoerd’. Bovendien blijkt uit de afgifte van de Pobyta dat Polen niet de intentie had om hem te repatriëren ingevolge een akkoord met Rusland. Verzoekers vrees voor zijn veiligheid in Polen bestaat uit niet onderbouwde hypothesen en zijn dermate algemeen dat ze niet kunnen leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat hij in Polen nooit werd verzorgd voor zijn ziekte. Het motief dat hij geen gezondheidsproblemen zou kennen, is niet correct en in strijd met zijn medisch attest van 31 januari 2011. Verzoeker citeert ten slotte uit een rapport van maart 2010 met betrekking tot de medische zorgen die in Polen verstrekt worden.

Uit verzoekers verklaring van 8 februari 2011 blijkt dat hij op de vraag naar zijn gezondheidstoestand *“goed en gezond”* antwoordde. Verweerder wijst in de nota met opmerkingen op de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend op 4 maart 2011. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder op het ogenblik van de bestreden beslissing, genomen op 2 maart 2011 op de hoogte was of kon zijn van zijn medische toestand. Bovendien wijst verweerder erop dat de aanvraag op 15 maart 2011 onontvankelijk werd verklaard. Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestanden op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat

verzoeker tegen voormelde beslissing een annulatieberoep heeft ingediend. Verzoeker maakt een schending van de motiveringsplicht en/of van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 3 van de Dublin-II-Verordening en stelt dat uit de beslissing niet blijkt waarom er geen toepassing wordt gemaakt van de souvereiniteitsclausule, merkt de Raad op dat uit artikel 3. 2 van de Dublin-II-Verordening geen verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien, overeenkomstig de bepalingen van de Dublin-II-Verordening, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag. In de bestreden beslissing wordt bovendien duidelijk aangegeven waarom de Belgische autoriteiten geen gebruik wensen te maken van de door artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening geboden mogelijkheid. Zo wordt gemotiveerd dat *'Gezien op al deze elementen, is er geen concrete basis is om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.'*

Verzoeker verwijst naar zijn *"enige familielid"* in België en zijn jonge leeftijd en verwijt verweerder de humanitaire clausule niet te hebben toegepast.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dienaangaande het volgende:

"Met betrekking tot familieleden in België of Europa gaf betrokkene aan dat een neef van zijn vader, A.R. (000), in België zou verblijven (DVZ, vraag 16). Een neef van zijn moeder, I. genaamd, zou in Oostenrijk verblijven (DVZ, vraag 17). Met betrekking tot de neef van zijn vader die in België zou verblijven dient te worden opgemerkt dat uit de gegevensbank van de DVZ blijkt dat deze niet erkend is in de hoedanigheid van vluchteling onder de Vluchtelingenconventie van Genève van 28.07.1951. Bovendien betreft het hier volgens betrokkenes verklaringen een neef van zijn vader (DVZ, vraag 16) die bij later omschrijft als oom (DVZ, vraag 19). Betrokkene en zijn oom/neef van zijn vader zijn echter beiden meerderjarig en betrokkene maakt derhalve geen deel uit van het gezin van zijn oom/neef van zijn vader en valt derhalve niet onder de definitie van gezinsleden zoals bepaald in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Bovendien stelde betrokkene dat zijn oom de enige familie is die hij in Europa heeft (DVZ, vraag 19) terwijl hij eerder aangaf dat een neef van zijn moeder in Oostenrijk verblijft (DVZ, vraag 17).

Betrokkene kan bovendien niet aannemelijk maken dat er effectief een familieband zou zijn tussen hemzelf en A. R.. Tot slot kan betrokkene, zelfs indien A. R. zijn oom of neef van zijn vader zou zijn, niet aannemelijk maken dat hij afhankelijk zou zijn van de hulp (financieel, medisch...) van A. R.. De asielaanvraag van deze laatste dateert volgens de gegevensbank van de DVZ van 27.04.2006 terwijl betrokkenes eerste asielaanvraag in Polen dateert van 04.11.2007 en hij vervolgens van 04.11.2007 tot 17.01.2011 in Polen en Oostenrijk heeft verbleven. Dat betrokkene niet geweten zou hebben dat zijn verklaarde oom/neef van zijn vader in België zou hebben verbleven toen betrokkene in Polen en Oostenrijk verbleef is bovendien weinig geloofwaardig aangezien hij zelf verklaarde naar België te komen omdat hier de enige familie verblijft die hij in Europa zou hebben (DVZ, vraag 19).

Op basis van het bovenstaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening dan ook niet aan de orde."

Uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt aldus dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoeker in verband met zijn *'enige familielid'* in België. Verweerder stelt vast dat hij een effectieve familieband met zijn neef/oom niet aannemelijk maakt. Het feit dat verzoeker het niet eens is met dit motief volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. Ook thans brengt verzoeker geen aanduidingen of enig element bij inzake zijn familieleven. Verzoeker geeft geen uiteenzetting inzake de effectieve aanwezigheid van deze persoon op het Belgisch grondgebied, laat staan dat hij zijn familiale band en financiële afhankelijkheid van zijn neef/oom aantoon. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aangetoond. Bovendien merkt de Raad op met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening dat de lidstaat die niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag (*in casu* België) op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van betrokkene kan behandelen mits toestemming van betrokkene. Het wordt niet betwist dat de Poolse autoriteiten geen verzoek hebben gericht aan de bevoegde Belgische diensten om de asielaanvraag van verzoeker om humanitaire redenen in België te behandelen.

Waar verzoeker nog van mening zou zijn dat de overige in het middel opgesomde bepalingen en beginselen geschonden zijn, merkt de Raad op dat verzoeker heeft nagelaten uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen en beginselen worden geschonden door de bestreden beslissing.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN